

vendigt, at de dog fremkomme i nogenlunde Nærhed af Ulykkestilfældet.

I Overensstemmelse hermed foreslaas det i § 13, at Tilfælde, der ikke fra nogen af Siderne ere bragte frem for Raadet *inden et Aar*, ikke senere kunne gøres til Genstand for Behandling. I den tyske Lovgivning er den tilsvarende Frist sat til 2 Aar; i den finske Lov er Fristen 1 Aar.

§ 14 har for Øje at tilvejebringe en endelig Afslutning paa de mange *Smaatilfælde*, som i Aarets Løb anmeldes for Raadet, uden at der skal finde en alt for omstændelig Behandling Sted af disse. I Aaret 1900 blev der i alt anmeldt 1,895 Ulykkestilfælde; af disse vare ikkun de 713 af den Betydning, at de maatte gøres til Genstand for videregaaende Behandling.

Ved § 16 søges der Bemyndigelse for Raadet til, naar en tilskadekomms Helbredstilstand efter et Aars Forløb er saadan, at man vel ikke kan fastsætte Invaliditetens endelige Resultat *bestemt*, men dog kan danne sig en rimelig Formening om samme, da at afgøre Sagen *endeligt* efter et *rimeligt* Antagende. Kan selv en saadan Afgørelse ikke træffes, maa Sagen endnu staa hen i nogen Tid, dog ikke længere end 2 Aar endnu. Denne Bestemmelse vil saaledes afløse den ganske ubestemte og svævende Forskrift i den nuværende Lovs § 16, tredje Stykke.

Bestemmelsen i § 15 maa Raadet ønske truffet for derved tydeligt at afskære den Undskyldning, som nu stundum fremføres af Arbejdsgivere, der ikke have gjort Anmeldelse itide, at de have troet, at en af dem til deres Forsikringssselskab given Underretning maatte være tilstrækkelig.

Om Lægeerklæringernes Betaling findes i Loven nu kun Bestemmelsen i § 14 om, at den første Lægeerklæring betales af Arbejdsgiveren. Denne Bestemmelse har givet Anledning til den Opfattelse, at de øvrige Lægeerklæringer ikke skulle betales af Arbejdsgiveren. Af Forsikringssselskaberne er der nogle, der overtage Betalingen af de under Sagen fremkommende Lægeerklæringer, medens andre kun ville betale de Erklæringer, som Selskabet selv forlanger tilvejebragte. Der staar herefter kun tilbage at afkræve den tilskadekomne Arbejder Betalingen for Attesten, hvilket for ham ofte er meget trykkende.

Paa Grund af disse Forhold har der fra „den almindelige danske Lægeforening“ gentagne Gange været fremført Ønske om, at der maatte træffes almindelige Bestemmelser om, hvem Betalingspligten paa-

hviler, ligesom der ogsaa fra Foreningens Side har været stillet Forslag til Fastsættelsen af bestemte Takster for de almindeligt forekommende Lægeerklæringer. Raadet har imidlertid savnet Hjemmel til at ordne denne Sag. Det er for at tilvejebringe en saadan Ordning, at Forlaget i § 17 nu fremsættes.

Det foreslaas her, at Indenrigsministeriet skal bemyndiges til at fastsætte Takster af den nævnte Art. Til Oplysning kan anføres, at et fra Lægeforeningens Side fremkommet Forslag gik ud paa at sætte Betalingen for den første Lægeerklæring til 2 Kr.; for den senere udførligere afsluttende Erklæring i Sagen til 4 Kr. For andre Erklæringer af mindre Omfang og Betydning maa efter Raadets Formening lavere Takst kunne sættes. Det vil formentlig være rimeligt at henvise den endelige Bestemmelse til senere administrativ Afgørelse.

Efter den følgende Bestemmelse i Paragraffen ville Forsikringssselskaberne ordentligvis komme til at udrede Betalingen for Lægeerklæringerne. Dette vil med andre Ord sige, at de lægges som en Byrde paa Arbejdsgiverne i Almindelighed. Dette skal dog ikke gælde for de af Arbejderne selv forlangte Erklæringer; disse skulle betales af ham selv; jfr. i Overensstemmelse hermed Forslagets § 6.

Nogle af Raadets Medlemmer kunne dog ikke tiltræde det fremsatte Forslag, men formene, at Betalingen for de til Sagens behørig Oplysning nødvendige Lægeerklæringer ligesom andre ved Loven foranledigede Udgifter bør afholdes af det offentlige, altsaa udredes af Raadet blandt dets øvrige Udgifter. Dette henstilles til Overvejelse.

I Lovforslagets Slutningsparagraf omtales Forholdet til den nuværende Lov. Efter dennes Affattelsesmaade har det ikke været gørligt at formulere de her foreslaaede Bestemmelser saaledes, at de kunne indsættes i Stedet for bestemte Stykker i den gældende Lov. Man har da maattet gaa den Vej at affatte det her fremsatte Forslag saaledes, at det indeholder en selvstændig Fremstilling af de Punkter, det omhandler. Enhver vil derfor her kunne finde de Regler, der for ham ville være gældende med Hensyn til Dagpenge, med Hensyn til Præskriptionsforholdet og med Hensyn til Lægeattesterne. Derefter vil det formentlig være forsvarligt at affatte § 18 som foreslaaet.